Р Е Ш Е Н И Е
№ 13532

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 26 състав,** в публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **12140** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административния процесуален кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на О. Г., роден на 23 декември 1980 г. в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, легитимиращ се с национален паспорт № U25385785 издаден на 17.11.2021 г., валиден до 17.11.2031 г., депозирана от пълномощник адв. Н. Р., САК, против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза вид „D“, от 30.10.2025 г. издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция по Заявление № IST25027131V от 12.09.2025 г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Застъпено е становище за нарушение на изискуемата форма по чл. 59, ал. 2 от АПК, поради липса на мотиви. В този смисъл е посочено, че възпроизвеждането на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и резултата от проверката на адреса, посочен в заявлението на жалбоподателя не са достатъчни, за да се направи извод, въз основа на какви обективни данни административният орган е приел за недоказани достоверно условията на пребиваване на апликанта в България. Поставен е акцент върху представените от жалбоподателя документи, с които е обосновано искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Твърди се, че не са анализирани според изискванията на чл. 35 от АПК в нарушение на забраната по чл. 17 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Застъпено е становище и за несъответствие на оспорения административен акт с гарантираното право на личен и семеен живот от чл. 8 на Конвенцията за

защита на правата на човека и основните свободи. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на административния акт и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.
Процесуалният представител на жалбоподателя - адв. Р. поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано и в проведеното съдебно заседание. Не претендира разноски.
Ответникът - завеждащ „Консулска служба“ на Република България в Генерално консулство в [населено място], Република Турция не участва лично в съдебното заседание. Не се яви и негов процесуален представител.
Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата.
Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, въз основа на приложените доказателства, прие за установено от фактическа страна:
На 12.09.2025 г. в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция с № IST25027131V е заведено Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България (виза вид „D“) депозирано от жалбоподателя О. Г., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] В Заявлението (л. 14 – л. 17 и л. 71 – л. 74) са отразени данни за - документ за задгранично пътуване - паспорт № U25385785, издаден на 17.11.2021 г. от Република Турция, със срок на валидност 17.11.2031 г.
- съпругата на заявителя - българската гражданка Г. Х. Г., [дата на раждане] , включително и че ще пътува с него
- местопребиваването (местоживеене) на апликанта -[жк], [улица], С./И., както и, че не е живял на друго място в Турция
- настояща професия - пилот,
- място, на което ще пребивава в Република България - [населено място], [улица], вх. а, ет. 7, ап. 28.
Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) - заверени копия на :
- първите две страници на документа за самоличност, съдържащи снимка и лични данни на жалбоподателя О. Г. (л. 26);
- страница от националния паспорт, с печат на предходно издадена виза вид „D“ №[ЕИК], с основание за издаване чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ (член на семейство на български гражданин) с печат „Невалидна“ (л. 12);
- документ за самоличност на съпругата на апликанта – лична карта №[ЕИК], изд. на 12.10.2021 г. от МВР – Шумен на Г. Х. Г., ЕГН [ЕГН], с място на раждане Турция, постоянен адрес в България - [населено място], [община], област Шумен, [улица] (л. 19);
- нотариално заверено копие на Удостоверение за граждански брак № [ЕГН], издадено на 26.08.2021 г. от длъжностно лице по гражданско състояние в [населено място], [община], област Шумен въз основа на Акт за сключен граждански брак № 0070 от 26.08.2021 г. между турския гражданин О. Г., [дата на раждане] и българската гражданка Г. Х. Г., ЕГН [ЕГН], съставен в [населено място] въз основа на документ за сключен на 26.05.2018 г. брак между същите лица в Република Турция (л. 39 – л. 40);
- нотариално заверена на 05.08.2025 г. Декларация (л. 21), в която двамата съпрузи – българската гражданка Г. Х. Г. и турският гражданин О. Г., и двамата представлявани от един и същ пълномощник - С. С. И., са декларирали чрез него, че са сключили граждански брак на 26.05.2018 г. в Република Турция, имат издаден Акт за сключен граждански брак № 0070 от 26.08.2021 г. от [община], област Шумен и желаят да се установят да живеят трайно в едно домакинство на адрес

- [населено място], [улица], [община],
- Удостоверение, изх. № РИД-015-01118, издадено от „Търговска банка Д“ АД (л. 23), в което е отразено, че към 13.08.2025 г. наличността по банкова сметка с титуряп О. Г. е в размер на 6644.49 евро;
- свидетелство за съдимост, издадено на 09.07.2025 г. от Районно управление С. към Главна дирекция „Съдимост и статистика“ при Министерство на правосъдието на Република Турция, в което е посочено, че О. Г., роден в А. на 23.12.1980 г., с граждански № 29836089522 - не е осъждан (л. 29 – л. 32);
- нотариално заверена на 05.08.2025 г. Декларация от името на съпругата на жалбоподателя, българската гражданка Г. Х. Г., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощник - С. С. И., с която е декларирала, че ще осигури жилище, в което да живеят заедно със съпруга й на територията на Република България - [населено място], [улица], [община] и че ще поеме изцяло финансовата издръжка на съпруга си по време на престоя му България. Декларацията е подписана от пълномощника (л.33 – л. 34);
- нотариално заверена на 05.08.2025 г. Декларация от името на О. И. И., ЕГН [ЕГН], с която българският гражданин, адресно регистриран в [населено място], [улица], вх. 1, ет. 7, ап. 28 е декларирал пред пълномощника на О. Г. – С. С. И., че ще му предостави адрес на пребиваване по време на пребиваването му в България на адрес [населено място], [улица], [община] (л. 35 – л. 36);
- нотариално заверено копие на Договор за наем от 05.08.2025 г. (л. 37 - л. 38), със страни - наемодател - О. И. И., ЕГН [ЕГН] и наемател – О. Г., представляван от пълномощника С. С. И., с предмет – предоставяне право на временно ползване на стая от жилище, находящо се на адрес [населено място], [улица], [община] за срок от една година, срещу месечна наемна цена от 20 лева;
- нотариално заверено копие на извлечение от Граждански регистър, заверено на 09.07.2025 г. в Областно управление С. съдържащо информация за сключения граждански брак на апликанта О. Г. (л.41 - л. 45).
В представената по искане на пълномощника на ответника информация от Държавна агенция „Национална сигурност“, рег. № М-12243/12.12.2025 г. (л. 61) е посочено, че при проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза № IST25027131V от О. Г., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система, поради наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Отразено е, че при извършената проверка на посочения адрес на пребиваване в България е установено, че О. Г. ще го ползва единствено с цел получаване на виза.
Сходна по съдържание е и информацията, предоставена от Дирекция „Миграция“ при МВР (л. 63 - л. 64). Посочено е, че на адреса, декларирен в заявлението на чужденеца е извършена проверка и е установено, че ще се ползва от апликанта само за издаване български лични документи. Цитирано е основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Приложено е саморъчно сведение от 08.10.2025 г. от наемодателя по представения към Заявлението за издаване на виза Договор за наем - О. И. И. (л. 68), според което жалбоподателят О. Г. е съпруг на племенницата му. Двамата са сключили брак преди повече от 5 - 6 години, нямат деца и живеят постоянно в [населено място], Република Турция, където работят. Посочено е, че О. Г. има желание да идва на гости и тогава да ползва отдадената му под наем стая, но не и да се установи да живее за постоянно. Отразено е, че ще ползва данните за адреса само, за да си издаде български документи за самоличност, както и че къщата разполага с 5 стаи и в нея живее постоянно един човек.

Въз основа на тази информация завеждащият „Консулската служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място] е издал на 30.10.2025 г. оспореният в настоящото производство Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“, по Заявлението на О. Г. № IST25027131V от 12.09.2025 г.
Като правно основание за постановения отказ е посочена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, пояснена със следния текст „…не са доказани достоверно условията на заявеното пребиваване в Република България. При извършена адресна проверка е установено, че чуждият гражданин ще ползва адреса само за издаване на БЛД“ (л. 11). Стандартният формуляр за Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е с отразена дата 30.10.2025 г. и е връчен лично на жалбоподателя в деня на издаването му.
Страните не спорят по така описаните релевантни за правния спор факти, установени от събраните по делото доказателства, които позволяват да се направят следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима - подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 4 вр. чл.9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ вр. чл. 6 и чл. 8 от КЗПЧОС, от надлежно упълномощен процесуален представител на неблагоприятно засегнат адресат на оспорения административен акт, с правен интерес от оспорването, в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок (жалбата е заведена на 13.11.2025 г. в Министерство на външните работи, а Отказът за издаване на виза е връчен на 30.10.2025 г.).
Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Редът и условията, при които чужди гражданин пребиват на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да притежава валидно издадена виза. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да се произнесе по заявления за издаването им – длъжностно лице от съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).
Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ „Консулската служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал.2 от НУРИВОВР и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощието да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересовани лица формулярите по образец - Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.
Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Генералното консулство на Република България в [населено място] е определено длъжностното лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР - завеждащият Консулската служба.
Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза „вид D“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР изискуеми и съгласно общата норма на чл. 59 от АПК. Във формуляра е посочено правното основание, на което се е позовал административният орган, както и синтезирано съдържание на представената официална информация от Държавна агенция „Национална

сигурност“ и Дирекция „Миграция“ - МВР в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР.
Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявление за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, а и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.
Мотивите към оспорения Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване съответстват на посоченото правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и представената информация в приложените към заявлението документи, както и в становищата на компетентните органи, депозирани в проведената съгласувателна процедура. В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ лимитативно са посочени основанията при наличието на които може да бъде отказано издаването на виза или разрешението за влизане на чужденец в Република България. Едно от тези основания за отказ е да не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.
В настоящия казус фактите, на които се е позовал административният орган са посочени в представеното Становище от група „Миграция“ при ОДМВР –Шумен – при посещение на адреса, декларираи в Заявлението на апликанта като адрес, на който ще пребивава при престоя си в България – в [населено място] е установено при контакт с наемодателя, че адресът ще се ползва само за издаване на български документи за самоличност. Към Становището е приложено саморъчно депозирано сведение от лицето, предоставило информацията, посочено като наемодател в представения към заявлението Договор за наем от 05.08.2025 г.
Издаването на благоприятен за жалбоподателя акт въз основа на депозираното заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България е предпоставено от кумулативното наличие на декларирана легална цел на планирания престой и условията, при които ще бъде реализирана. В конкретния казус тази цел, както законосъобразно е посочено и в издадения Отказ не е доказана достоверно. Макар и съпруг на българска гражданка от приложените документи към заявлението, а и в административната преписка, се установява, че тя не живее в Република България, а постоянното й местоживеене е заедно със съпруга й - жалбоподателят О. Г. в Република Турция, където е сключен и гражданският им брак през 2018 г.
Въпреки, че в издадения документ за самоличност на българската гражданка Г. Х. Г. е отразен постоянен адрес в [населено място], [община], [улица] към заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е представена нотариално заверена декларация от 05.08.2025 г., че именно тя ще осигури жилище и ще поеме издръжката на съпруга си по време на престоя му в България на адреса, на който е и нейната постоянна адресна регистрация – [населено място], [улица], [община] (л. 36), към заявлението апликантът е представил нотариално заверени Декларация и Договор за наем също от 05.08.2025 г. (л. 35 – л. 36 и л. 37 – л. 38), с които друг български гражданин - О. И. И., адресно регистриран в [населено място], [улица], вх. 1, ет. 7, ап. 28 (л. 20) е декларирал, че ще предостави адрес на пребиваване и стая за временно ползване на жалбоподателя О. Г. в [населено място], [улица], [община]. Към преписката не са представени доказателства, че съпругата на апликанта и наемодателят са титуляри на права на собственост или на други вещни права на процесното жилище в [населено място], [община], [улица], а и на жилещото в [населено място], въпреки, че са декларирали, че те ще обезпечат престоя на О. Г. в Република България за периода, за който може да му бъде издадена виза за продължително пребиваване.

Констатираните несъответствия в декларираните в заявлението данни и представените доказателства обосновано и законосъобразно са дали основание на административния орган да откаже издаването на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид „Д“ на гражданина на Република Турция – О. Г..

Приложените доказателства към преписката не предпоставят твърдяното в жалбата нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, произтичащо от разпоредбата на чл. 8, § 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Контролът при влизане на чужди граждани на територията на държавите – членки следва да е съобразен със задълженията, предвидени в чл. 8, § 2 от Конвенцията, казано по друг начин намесата в правото на личен и семеен живот да е необходима за едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, или на икономическото благосъстояние на страната, защитата на здравето и морала, правата и свободите на другите. В заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България жалбоподателят е посочил като основание, че е член на семейството на български гражданин. При категорично установените данни, че съпругата му, макар и българска гражданка е родена и живее заедно с него в Република Турция, при липсата на доказателства за поддържани близки лични взаимоотношения с пребиваващи в България членове на семейството й, не са налице обективни данни, въз основа на които може да се твърди нарушение на гарантираното от Конвенцията право на личен и семеен живот.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че жалбата е неоснователна и недоказана, и следва да бъде отхвърлена.

Страните не са претендирали разноски.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Г., роден на 23 декември 1980 г. в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, легитимиращ се с паспорт № U25385785 издаден на 17.11.2021 г., валиден до 17.11.2031 г. против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ от 30.10.2025 г. издаден по Заявление № IST25027131V от 12.09.2025 г. от завеждащ „Консулската служба“ в Генералното консулство“ на Република България в [населено място], Република Турция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: